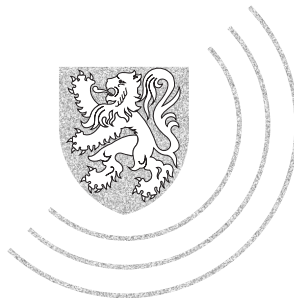

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

18 februari 2004

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing
van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel,
bij het verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad,
opgemaakt in New York op 15 november 2000**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	7
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	11
Advies van de Vlaamse Onderwijsraad	15
Advies van de Raad van State	19
Ontwerp van decreet	25
Bijlagen :	
– Protocole additionnel à la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée visant à prévenir, réprimer et punir la traite des personnes, en particulier des femmes et des enfants	29
– Vertaling : Aanvullend Protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad	45

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemene toelichting

Op 9 december 1998 aanvaardde de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (VN) resolutie 53/111. Tevens werd een ad hoc comité opgericht om een internationale overeenkomst ter bestrijding van de transnationale georganiseerde misdaad uit te werken. Het comité werd ook gevraagd drie verwante vraagstukken te bestuderen, nl. de mensenhandel, het smokkelen van migranten en het illegaal vervaardigen en verhandelen van vuurwapens. De besprekingen leidden tot een ontwerp van overeenkomst ter bestrijding van de transnationale georganiseerde misdaad en drie aanvullende protocollen die door de Algemene Vergadering goedgekeurd werden op 15 november 2000.

De overeenkomst beoogt de samenwerking tussen de verschillende verdragspartijen aan te moedigen en bepaalt gemeenschappelijke standaarden voor de effectieve bestrijding van de georganiseerde misdaad. De partijen verbinden er zich onder meer toe om :

- de in de overeenkomst bepaalde activiteiten strafbaar te stellen in hun nationaal recht ;
- het witwassen van de opbrengsten van dergelijke misdaden tegen te gaan ;
- uitleveringsprocedures te versnellen en samen te werken op het vlak van vervolging ;
- een kader voor de bescherming van getuigen te creëren ;
- samen te werken op het vlak van preventie.

Het aanvullend protocol beoogt :

- de mensenhandel te voorkomen en te bestrijden waarbij bijzondere aandacht besteed wordt aan de handel in vrouwen en kinderen ;
- de slachtoffers van mensenhandel te beschermen en bij te staan ;
- de samenwerking tussen de partijen aan te moedigen.

De term “mensenhandel” verwijst naar een reeks van gevallen waarin steeds drie elementen centraal staan :

- de uitbuiting van personen door georganiseerde misdaadgroepen ;
- de uitoefening van één of andere vorm van dwang ;
- het transnationale karakter van de activiteiten.

De overeenkomstsluitende partijen engageren zich om dergelijke activiteiten in hun nationaal recht strafbaar te stellen, om de slachtoffers van mensenhandel bij te staan en om samen te werken op het vlak van preventie. Die samenwerking betreft onder meer de uitwisseling van informatie, training, grensmaatregelen, controle en geldigheid van documenten.

Meer dan 100 nationale delegaties en tal van intergouvernementele en niet-gouvernementele organisaties namen deel aan de onderhandelingen in het comité.

Artikelsgewijze toelichting van het Protocol

Het aanvullend protocol telt 20 artikelen verspreid over 4 titels :

I. Algemene bepalingen

Artikel 1 schetst de verhouding van het aanvullend protocol tot het verdrag tegen transnationale georganiseerde misdaad. Het aanvullend protocol is een aanvulling op het verdrag en het wordt samen met het verdrag uitgelegd. De bepalingen van het verdrag zijn mutatis mutandis van toepassing op het protocol behoudens andersluidende bepaling in het protocol.

Artikel 2 geeft aan wat het aanvullend protocol beoogt n.l. de voorkoming en bestrijding van mensenhandel en in het bijzonder vrouwen- en kinderhandel, de bescherming van en de bijstand aan de slachtoffers en de bevordering van de samenwerking tussen de overeenkomstsluitende partijen.

Artikel 3 omschrijft de termen “mensenhandel” en “kind”.

Artikel 4 geeft het toepassingsgebied van het aanvullend protocol aan.

Artikel 5 stelt dat elke overeenkomstsluitende partij maatregelen moet nemen opdat opzettelijk gepleegde daden als delict beschouwd worden.

II. Bescherming van de slachtoffers van mensenhandel

Artikel 6 bepaalt dat elke overeenkomstsluitende partij de persoonlijke levenssfeer en de identiteit van de slachtoffers van mensenhandel beschermt, informatie verschaft m.b.t. de geldende rechtsplegingen en bestuurlijke procedures en bijstand verleent.

Artikel 7 regelt het statuut van de slachtoffers van mensenhandel in de staten van opvang.

Artikel 8 handelt over de repatriëring van de slachtoffers van mensenhandel.

III. Voorkoming, samenwerking en andere maatregelen

Artikel 9 stelt dat elke overeenkomstsluitende partij beleidslijnen, programma's en andere globale maatregelen moet uitwerken om mensenhandel te voorkomen en te bestrijden en om de slachtoffers van mensenhandel, en in het bijzonder vrouwen- en kinderhandel, te beschermen zodat ze niet opnieuw het slachtoffer van mensenhandel zouden kunnen worden.

Artikel 10 bepaalt dat de diensten voor opsporing, bestrafing en immigratie en andere bevoegde diensten van de overeenkomstsluitende partijen onderling moeten samenwerken en dat zij gegevens moeten uitwisselen. De overeenkomstsluitende partijen moeten eveneens de opleiding van de ambtenaren van die diensten verzekeren of versterken.

Volgens artikel 11 moet elke overeenkomstsluitende partij, onverminderd de internationale verplichtingen m.b.t. het vrij verkeer van personen, de grenscontroles versterken om mensenhandel te voorkomen en op te sporen. Zij moet ook maatregelen nemen om te voorkomen dat vervoermiddelen, uitgebaat door commerciële vervoerders, aangewend worden voor het plegen van strafbare feiten.

In artikel 12 staat dat elke overeenkomstsluitende partij maatregelen moet nemen om vervalsing en oneigenlijk gebruik van reis- en identiteitsdocumenten te bemoeilijken

Artikel 13 stelt dat elke overeenkomstsluitende partij op verzoek van een andere overeenkomstsluitende partij de legitimiteit en de geldigheid van reis- en identiteitsdocumenten moet onderzoeken.

IV. Slotbepalingen

Artikel 14 bevat een vrijwaringsclausule. Niets in het protocol doet afbreuk aan de rechten, verplichtingen en verantwoordelijkheid van staten en particulieren krachtens het internationaal recht. De maatregelen in het protocol worden op zodanige manier uitgelegd en toegepast dat mensen niet worden gediscrimineerd omdat zij het slachtoffer zijn van mensenhandel.

Artikel 15 bespreekt de regeling van geschillen tussen overeenkomstsluitende partijen. Zij moeten in de eerste plaats proberen geschillen m.b.t. de uitlegging of de toepassing van het protocol te regelen door middel van onderhandelingen. Indien dat niet mogelijk is kan, op verzoek van één van de partijen, arbitrage ingeroepen worden. Als dan binnen een termijn van 6 maand geen overeenstemming kan bereikt worden omtrent de arbitrageregeling, kan het geschil door middel van een verzoekschrift voorgelegd worden aan het Internationaal Gerechtshof. Elke overeenkomstsluitende partij kan op het ogenblik van ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van het protocol, voorbehoud aantekenen tegen die arbitrageregeling.

Artikel 16 handelt over ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring en toetreding.

Artikel 17 stelt dat het aanvullend protocol in werking treedt de negentigste dag nadat de veertigste akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding is neergelegd. Het treedt evenwel niet in werking vóór de inwerkingtreding van het verdrag. Akten neergelegd door regionale organisaties voor economische integratie worden niet in aanmerking genomen. Voor staten of regionale organisaties voor economische ontwikkeling die na de neerlegging van de veertigste relevante akte, het protocol bekrachtigen, aanvaarden of goedkeuren of toetreden, treedt het protocol in werking de dertigste dag na de datum van neerlegging.

Artikel 18 bepaalt dat elke overeenkomstsluitende partij, na het verstrijken van een termijn van vijf jaar na de inwerkingtreding, een voorstel tot wijziging kan doen bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties. De overeenkomstsluitende partijen streven naar een consensus om elke wijziging door te voeren. Als die unanimiteit niet kan bereikt worden, kan een voorstel tot wijziging aanvaard worden als 2/3 van de aanwezigen op de Conferentie van de Partijen het goedkeuren.

Volgens artikel 19 kan elke overeenkomstsluitende partij het protocol opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving gericht aan de secretaris-generaal van de VN. Die opzegging wordt dan van kracht een jaar na de datum waarop de secretaris-generaal de kennisgeving ontvangt. Een regionale organisatie voor economische integratie houdt op partij te zijn als alle lidstaten het protocol hebben opgezegd.

In artikel 20 staat dat de secretaris-generaal van de Organisatie van de VN de depositaris is. Er wordt ook aangegeven dat het Engels, het Arabisch, het Spaans, het Frans en het Russisch de authentieke talen zijn.

Procedureverloop

De Werkgroep “gemengde verdragen” (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB) legde in zijn vergadering d.d. 2 juni 1999 het exclusief federaal karakter van het basisverdrag vast. De ICBB heeft op 8 december 1999 die beslissing bekrachtigd.

Het gemengd karakter van het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwen- en kinderhandel, werd definitief vastgelegd door de WGV op 22 november 2000. Het protocol betreft zowel federale als communautaire bevoegdheden (bijstand aan slachtoffers) en het raakt ook aan gewestmateries (toegang tot tewerkstelling). De ICBB heeft op 8 maart 2001 die beslissing bekrachtigd.

In haar vergadering d.d. 8 december 2000 besliste de Vlaamse regering om haar goedkeuring te hechten aan het aanvullend protocol en om de vertegenwoordiger van de federale regering te machtigen om het mede namens de Vlaamse Gemeenschap te ondertekenen. Het aanvullend protocol werd op 12 december 2000 in New York ondertekend.

Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

In zijn advies d.d. 11 december 2002 verleent de SERV zijn akkoord met het ontwerp van decreet. Voor de SERV zijn alle vormen van discriminatie laakbaar. De sociale partners ondersteunen dan

ook ten volle het initiatief van de Verenigde Naties tot opvolging en rapportering in die zaken.

Advies van de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR)

In zijn advies d.d. 17 december 2002 stelt de VLOR dat de ratificatie van het protocol erg belangrijk is. Een snelle bekrachtiging is voor de VLOR absoluut noodzakelijk. De VLOR verwijst naar het specifiek onthaalonderwijs dat slachtoffers van mensenhandel onderwijs- en opleidingskansen biedt maar ook naar de opdracht van het volwassenenonderwijs en de basiseducatie om inburgeringstrajecten voor volwassen nieuwkomers uit te tekenen. Tenslotte vraagt de VLOR blijvend aandacht voor de onderwijs- en opleidingsbehoeften van niet-begeleide minderjarigen waarvan sommigen slachtoffer zijn van mensenhandel.

Advies van de Raad van State

In zijn advies d.d. 14 oktober 2003 merkt de Raad van State enkel op dat het Verdrag tegen transnationale georganiseerde misdaad zelf – dat een exclusieve bevoegdheid is van de federale overheid – nog niet goedgekeurd is door het federale parlement. Vermits artikel 37, 2 van het Verdrag bepaalt dat een staat, om partij te worden bij een aanvullend protocol, eveneens partij moet zijn bij het Verdrag, kan het protocol waarmee het ontworpen decreet beoogt in te stemmen, pas bekrachtigd worden nadat de federale overheid het Verdrag zelf geratificeerd heeft.

Op federaal niveau zijn het Verdrag en de twee aanvullende protocollen in één goedkeuringsprocedure opgenomen. Dit betekent dat België nooit partij zal zijn bij het protocol voordat België partij is bij het verdrag zelf, maar het wordt tegelijkertijd partij van het verdrag en het protocol. De bepaling opgenomen in artikel 37, lid 2, zal dan ook nageleefd worden.

Het heeft bovendien geen zin om de Vlaamse verdragsprocedure rond dit protocol op te schorten totdat het verdrag zelf geratificeerd is. De Vlaamse procedure tot instemming met het protocol, is niet de laatste schakel in de Belgische verdragsprocedure, evenwel een noodzakelijke. Door de bekrachtiging en de afkondiging door de Vlaamse regering van het instemmingsdecreet met het protocol, wordt België nog geen partij bij het aanvullend

protocol. Het is pas als alle bevoegde instanties hun instemmingswet of -decreet hebben bekrachtigd en afgekondigd dat het federaal bestuursniveau (het verdrag en) het protocol kan ratificeren.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

*De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid
en Gelijke Kansen,*

Adelheid BYTTEBIER

*De Vlaamse minister van Economie,
Buitenlands Beleid en E-government,*

Patricia CEYSENS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, opgemaakt in New York op 15 november 2000

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de de Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming, de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen en de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

Artikel 2

Het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, opgemaakt in New York op 15 november 2000, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen,

Adelheid BYTTEBIER

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government,

Patricia CEYSENS

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Sterk door overleg**SERV**

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Brussel, 11 december '02

RVP/IT/02-046

De heer Jaak GABRIËLS

Vlaams Minister van Economie, Buitenlandse Handel,

Huisvesting en Buitenlands Beleid

Wetstraat 34-36

1040 BRUSSEL

Mijnheer de Minister,

Betreft: Principiële goedkeuring van het ontwerp van decreet houdende instemming met het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder de vrouwenhandel en kinderhandel, bij het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, opgemaakt in New York op 15 november 2000

De Raad van 11 december heeft bovenvermeld ontwerpdecreet met aandacht gelezen en gaat hiermee akkoord.

Voor de SERV zijn alle vormen van discriminatie laakbaar en de sociale partners ondersteunen dan ook ten volle het initiatief van de Verenigde Naties tot opvolging en rapportering in deze zaken.

In de hoop u hiermee van dienst te kunnen zijn,

Met de meeste hoogachting,

Pieter Kerremans,
administrateur-generaal

Philippe Muyters,
voorzitter

ADVIES VAN VLAAMSE ONDERWIJSRAAD

Vlaamse Onderwijsraad
Leuvenseplein 4
1000 Brussel

Algemene Raad
17 december 2002
AR/RHE/ADV/004

Advies over het ontwerpdecreet houdende instemming met het aanvullend protocol inzake de strijd tegen mensenhandel

1 Situering

Op 26 november 2002 vroeg mevr. M. Vanderpoorten, Vlaams minister van onderwijs en vorming de Vlor om advies over het ontwerpdecreet houdende instemming met het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, opgemaakt in New York op 15 november 2000.

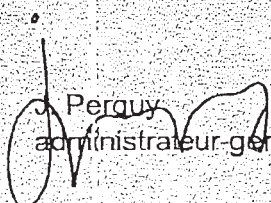
2 Advies

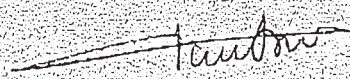
De Vlor vindt de ratificatie van dit verdrag erg belangrijk. Een snelle bekrachtiging van het verdrag is in de ogen van de Vlor absoluut noodzakelijk.

Zoals ook aangegeven in de adviesaanvraag realiseerde de Vlaamse overheid een specifiek onthaalonderwijs dat, naast andere nieuwkomers, slachtoffers van mensenhandel onderwijs- en opleidingskansen biedt. De Vlor verwijst in deze naar zijn advies over het onthaalonderwijs voor anderstaligen van 15 mei 1998.

De minister maakt in het begeleidend schrijven geen melding van de opdracht van het volwassenenonderwijs en de basiseducatie om inburgeringstrajecten voor volwassen nieuwkomers uit te tekenen. Ook deze sectoren spelen een rol in het garanderen van onderwijs- en opleidingskansen aan slachtoffers van mensenhandel.

De Vlor vraagt ook blijvend aandacht voor de onderwijs- en opleidingsbehoeften van niet-begeleide minderjarigen waarvan sommigen slachtoffers zijn van mensenhandel zoals aangegeven in het advies over het inburgeringsbeleid.

J. Perguy
administrateur-generaal

L. Van Beneden
voorzitter

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË
-----**ADVIES 35.925/3****VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE**

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 25 september 2003 door de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende instemming met het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, opgemaakt in New York op 15 november 2000", heeft op 14 oktober 2003 het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich in hoofdzaak beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*

* *

ONDERZOEK VAN DE TEKST

2. Uit de inlichtingen die aan de Raad van State zijn verstrekt, blijkt dat het Aanvullend Protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, door de Interministeriële Conferentie voor het buitenlands beleid als een gemengd verdrag is beschouwd. De Raad van State is het met die kwalificatie eens. Het Verdrag zelf en de overige aanvullende protocollen bij dat Verdrag vallen daarentegen alleen onder de bevoegdheid van de federale overheid.

De Raad van State merkt op dat het Verdrag zelf nog steeds niet goedgekeurd is door het federale parlement, en dat het a fortiori nog niet bekrachtigd is.

Artikel 37, lid 2, van het Verdrag bepaalt dat een Staat, om partij te worden bij een aanvullend protocol, eveneens partij moet zijn bij het Verdrag. Het Protocol waarmee het ontworpen decreet beoogt in te stemmen, zal dan ook eerst kunnen worden bekrachtigd nadat de federale wetgever met het Verdrag zelf heeft ingestemd en de akte van bekrachtiging van het Verdrag is neergelegd.

35.925/3

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER, D. ALBRECHT, P. LEMMENS, H. COUSY, J. VELAERS,	eerste voorzitter, staatsraden, assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. PAS, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE EERSTE VOORZITTER,

F. LIEVENS

W. DEROOVER

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de de Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming, de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen en de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government ;

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen,

Adelheid BYTTEBIER

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid en E-government,

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Patricia CEYSENS

Artikel 1

Dit decreet regelt gemeenschaps- en gewestaangelegenheden.

Artikel 2

Het aanvullend protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad, opgemaakt in New York op 15 november 2000, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 16 januari 2004.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Bart SOMERS

BIJLAGEN

**PROTOCOLE ADDITIONNEL
À LA CONVENTION DES NATIONS UNIES
CONTRE LA CRIMINALITÉ TRANSNATIONALE
ORGANISÉE VISANT À PRÉVENIR, RÉPRIMER
ET PUNIR LA TRAITE DES PERSONNES,
EN PARTICULIER DES FEMMES
ET DES ENFANTS**

**NATIONS UNIES
2000**

**PROTOCOLE ADDITIONNEL
À LA CONVENTION DES NATIONS UNIES
CONTRE LA CRIMINALITÉ TRANSNATIONALE
ORGANISÉE VISANT À PRÉVENIR, RÉPRIMER
ET PUNIR LA TRAITE DES PERSONNES,
EN PARTICULIER DES FEMMES
ET DES ENFANTS**

Préambule

Les États Parties au présent Protocole,

Déclarant qu'une action efficace visant à prévenir et combattre la traite des personnes, en particulier des femmes et des enfants, exige de la part des pays d'origine, de transit et de destination une approche globale et internationale comprenant des mesures destinées à prévenir une telle traite, à punir les trafiquants et à protéger les victimes de cette traite, notamment en faisant respecter leurs droits fondamentaux internationalement reconnus,

Tenant compte du fait que, malgré l'existence de divers instruments internationaux qui renferment des règles et des dispositions pratiques visant à lutter contre l'exploitation des personnes, en particulier des femmes et des enfants, il n'y a aucun instrument universel qui porte sur tous les aspects de la traite des personnes,

Préoccupés par le fait que, en l'absence d'un tel instrument, les personnes vulnérables à une telle traite ne seront pas suffisamment protégées,

Rappelant la résolution 53/111 de l'Assemblée générale du 9 décembre 1998, dans laquelle l'Assemblée a décidé de créer un comité intergouvernemental spécial à composition non limitée chargé d'élaborer une convention internationale générale contre la criminalité transnationale organisée et d'examiner s'il y avait lieu d'élaborer, notamment, un instrument international de lutte contre la traite des femmes et des enfants,

Convaincus que le fait d'adjoindre à la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée un instrument international visant à prévenir, réprimer et punir la traite des personnes, en particulier des femmes et des enfants, aidera à prévenir et combattre ce type de criminalité,

Sont convenus de ce qui suit :

I. Dispositions générales

Article premier

Relation avec la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée

1. Le présent Protocole complète la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée. Il est interprété conjointement avec la Convention.

2. Les dispositions de la Convention s'appliquent mutatis mutandis au présent Protocole, sauf disposition contraire dudit Protocole.

3. Les infractions établies conformément à l'article 5 du présent Protocole sont considérées comme des infractions établies conformément à la Convention.

Article 2

Objet

Le présent Protocole a pour objet :

- a) De prévenir et de combattre la traite des personnes, en accordant une attention particulière aux femmes et aux enfants;
- b) De protéger et d'aider les victimes d'une telle traite en respectant pleinement leurs droits fondamentaux; et
- c) De promouvoir la coopération entre les États Parties en vue d'atteindre ces objectifs.

Article 3

Terminologie

Aux fins du présent Protocole :

- a) L'expression « traite des personnes » désigne le recrutement, le transport, le transfert, l'hébergement ou l'accueil de personnes, par la menace de recours ou le recours à la force ou à d'autres formes de contrainte, par enlèvement, fraude, tromperie, abus d'autorité ou d'une situation de vulnérabilité, ou par l'offre ou l'acceptation de paiements ou d'avantages pour obtenir le consentement d'une personne ayant autorité sur une autre aux fins d'exploitation. L'exploitation comprend, au minimum, l'exploitation de la prostitution d'autrui ou d'autres formes d'exploitation sexuelle, le travail ou les services forcés, l'esclavage ou les pratiques analogues à l'esclavage, la servitude ou le prélèvement d'organes;
- b) Le consentement d'une victime de la traite des personnes à l'exploitation envisagée, telle qu'énoncée à l'alinéa a) du présent article, est indifférent lorsque l'un quelconque des moyens énoncés à l'alinéa a) a été utilisé;

c) Le recrutement, le transport, le transfert, l'hébergement ou l'accueil d'un enfant aux fins d'exploitation sont considérés comme une « traite des personnes » même s'ils ne font appel à aucun des moyens énoncés à l'alinéa a) du présent article;

d) Le terme « enfant » désigne toute personne âgée de moins de 18 ans.

Article 4

Champ d'application

Le présent Protocole s'applique, sauf disposition contraire, à la prévention, aux enquêtes et aux poursuites concernant les infractions établies conformément à son article 5, lorsque ces infractions sont de nature transnationale et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué, ainsi qu'à la protection des victimes de ces infractions.

Article 5

Incrimination

1. Chaque État Partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale aux actes énoncés à l'article 3 du présent Protocole, lorsqu'ils ont été commis intentionnellement.

2. Chaque État Partie adopte également les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale :

a) Sous réserve des concepts fondamentaux de son système juridique, au fait de tenter de commettre une infraction établie conformément au paragraphe 1 du présent article;

b) Au fait de se rendre complice d'une infraction établie conformément au paragraphe 1 du présent article; et

c) Au fait d'organiser la commission d'une infraction établie conformément au paragraphe 1 du présent article ou de donner des instructions à d'autres personnes pour qu'elles la commettent.

II. Protection des victimes de la traite des personnes

Article 6

Assistance et protection accordées aux victimes de la traite des personnes

1. Lorsqu'il y a lieu et dans la mesure où son droit interne le permet, chaque État Partie protège la vie privée et l'identité des victimes de la traite des personnes, notamment en rendant les procédures judiciaires relatives à cette traite non publiques.

2. Chaque État Partie s'assure que son système juridique ou administratif prévoit des mesures permettant de fournir aux victimes de la traite des personnes, lorsqu'il y a lieu :

a) Des informations sur les procédures judiciaires et administratives applicables;

b) Une assistance pour faire en sorte que leurs avis et préoccupations soient présentés et pris en compte aux stades appropriés de la procédure pénale engagée contre les auteurs d'infractions, d'une manière qui ne porte pas préjudice aux droits de la défense.

3. Chaque État Partie envisage de mettre en œuvre des mesures en vue d'assurer le rétablissement physique, psychologique et social des victimes de la traite des personnes, y compris, s'il y a lieu, en coopération avec les organisations non gouvernementales, d'autres organisations compétentes et d'autres éléments de la société civile et, en particulier, de leur fournir :

a) Un logement convenable;

b) Des conseils et des informations, concernant notamment les droits que la loi leur reconnaît, dans une langue qu'elles peuvent comprendre;

c) Une assistance médicale, psychologique et matérielle; et

d) Des possibilités d'emploi, d'éducation et de formation.

4. Chaque État Partie tient compte, lorsqu'il applique les dispositions du présent article, de l'âge, du sexe et des besoins spécifiques des victimes de la traite des personnes, en particulier des besoins spécifiques des enfants, notamment un logement, une éducation et des soins convenables.

5. Chaque État Partie s'efforce d'assurer la sécurité physique des victimes de la traite des personnes pendant qu'elles se trouvent sur son territoire.

6. Chaque État Partie s'assure que son système juridique prévoit des mesures qui offrent aux victimes de la traite des personnes la possibilité d'obtenir réparation du préjudice subi.

Article 7

Statut des victimes de la traite des personnes dans les États d'accueil

1. En plus de prendre des mesures conformément à l'article 6 du présent Protocole, chaque État Partie envisage d'adopter des mesures législatives ou d'autres mesures appropriées qui permettent aux victimes de la traite des personnes de rester sur son territoire, à titre temporaire ou permanent, lorsqu'il y a lieu.

2. Lorsqu'il applique la disposition du paragraphe 1 du présent article, chaque État Partie tient dûment compte des facteurs humanitaires et personnels.

Article 8

Rapatriement des victimes de la traite des personnes

1. L'État Partie dont une victime de la traite des personnes est ressortissante ou dans lequel elle avait le droit de résider à titre permanent au moment

de son entrée sur le territoire de l'État Partie d'accueil facilite et accepte, en tenant dûment compte de la sécurité de cette personne, le retour de celle-ci sans retard injustifié ou déraisonnable.

2. Lorsqu'un État Partie renvoie une victime de la traite des personnes dans un État Partie dont cette personne est ressortissante ou dans lequel elle avait le droit de résider à titre permanent au moment de son entrée sur le territoire de l'État Partie d'accueil, ce retour est assuré compte dûment tenu de la sécurité de la personne, ainsi que de l'état de toute procédure judiciaire liée au fait qu'elle est une victime de la traite, et il est de préférence volontaire.

3. À la demande d'un État Partie d'accueil, un État Partie requis vérifie, sans retard injustifié ou déraisonnable, si une victime de la traite des personnes est son ressortissant ou avait le droit de résider à titre permanent sur son territoire au moment de son entrée sur le territoire de l'État Partie d'accueil.

4. Afin de faciliter le retour d'une victime de la traite des personnes qui ne possède pas les documents voulus, l'État Partie dont cette personne est ressortissante ou dans lequel elle avait le droit de résider à titre permanent au moment de son entrée sur le territoire de l'État Partie d'accueil accepte de délivrer, à la demande de l'État Partie d'accueil, les documents de voyage ou toute autre autorisation nécessaires pour permettre à la personne de se rendre et d'être ré-admise sur son territoire.

5. Le présent article s'entend sans préjudice de tout droit accordé aux victimes de la traite des personnes par toute loi de l'État Partie d'accueil.

6. Le présent article s'entend sans préjudice de tout accord ou arrangement bilatéral ou multilatéral applicable régissant, en totalité ou en partie, le retour des victimes de la traite des personnes.

III. Prévention, coopération et autres mesures

Article 9

Prévention de la traite des personnes

1. Les États Parties établissent des politiques, programmes et autres mesures d'ensemble pour :

- a) Prévenir et combattre la traite des personnes; et
- b) Protéger les victimes de la traite des personnes, en particulier les femmes et les enfants, contre une nouvelle victimisation.

2. Les États Parties s'efforcent de prendre des mesures telles que des recherches, des campagnes d'information et des campagnes dans les médias, ainsi que des initiatives sociales et économiques, afin de prévenir et de combattre la traite des personnes.

3. Les politiques, programmes et autres mesures établis conformément au présent article incluent, selon qu'il convient, une coopération avec les orga-

nisations non gouvernementales, d'autres organisations compétentes et d'autres éléments de la société civile.

4. Les États Parties prennent ou renforcent des mesures, notamment par le biais d'une coopération bilatérale ou multilatérale, pour remédier aux facteurs qui rendent les personnes, en particulier les femmes et les enfants, vulnérables à la traite, tels que la pauvreté, le sous-développement et l'inégalité des chances.

5. Les États Parties adoptent ou renforcent des mesures législatives ou autres, telles que des mesures d'ordre éducatif, social ou culturel, notamment par le biais d'une coopération bilatérale et multilatérale, pour décourager la demande qui favorise toutes les formes d'exploitation des personnes, en particulier des femmes et des enfants, aboutissant à la traite.

Article 10

Échange d'informations et formation

1. Les services de détection, de répression, d'immigration ou d'autres services compétents des États Parties coopèrent entre eux, selon qu'il convient, en échangeant, conformément au droit interne de ces États, des informations qui leur permettent de déterminer :

a) Si des personnes franchissant ou tentant de franchir une frontière internationale avec des documents de voyage appartenant à d'autres personnes ou sans documents de voyage sont auteurs ou victimes de la traite des personnes;

b) Les types de documents de voyage que des personnes ont utilisés ou tenté d'utiliser pour franchir une frontière internationale aux fins de la traite des personnes; et

c) Les moyens et méthodes utilisés par les groupes criminels organisés pour la traite des personnes, y compris le recrutement et le transport des victimes, les itinéraires et les liens entre les personnes et les groupes se livrant à cette traite, ainsi que les mesures pouvant permettre de les découvrir.

2. Les États Parties assurent ou renforcent la formation des agents des services de détection, de répression, d'immigration et d'autres services compétents à la prévention de la traite des personnes. Cette formation devrait mettre l'accent sur les méthodes utilisées pour prévenir une telle traite, traduire les trafiquants en justice et faire respecter les droits des victimes, notamment protéger ces dernières des trafiquants. Elle devrait également tenir compte de la nécessité de prendre en considération les droits de la personne humaine et les problèmes spécifiques des femmes et des enfants, et favoriser la coopération avec les organisations non gouvernementales, d'autres organisations compétentes et d'autres éléments de la société civile.

3. Un État Partie qui reçoit des informations se conforme à toute demande de l'État Partie qui les a communiquées soumettant leur usage à des restrictions.

Article 11
Mesures aux frontières

1. Sans préjudice des engagements internationaux relatifs à la libre circulation des personnes, les États Parties renforcent, dans la mesure du possible, les contrôles aux frontières nécessaires pour prévenir et détecter la traite des personnes.

2. Chaque État Partie adopte les mesures législatives ou autres appropriées pour prévenir, dans la mesure du possible, l'utilisation des moyens de transport exploités par des transporteurs commerciaux pour la commission des infractions établies conformément à l'article 5 du présent Protocole.

3. Lorsqu'il y a lieu, et sans préjudice des conventions internationales applicables, ces mesures consistent notamment à prévoir l'obligation pour les transporteurs commerciaux, y compris toute compagnie de transport ou tout propriétaire ou exploitant d'un quelconque moyen de transport, de vérifier que tous les passagers sont en possession des documents de voyage requis pour l'entrée dans l'État d'accueil.

4. Chaque État Partie prend les mesures nécessaires, conformément à son droit interne, pour assortir de sanctions l'obligation énoncée au paragraphe 3 du présent article.

5. Chaque État Partie envisage de prendre des mesures qui permettent, conformément à son droit interne, de refuser l'entrée de personnes impliquées dans la commission des infractions établies conformément au présent Protocole ou d'annuler leur visa.

6. Sans préjudice de l'article 27 de la Convention, les États Parties envisagent de renforcer la coopération entre leurs services de contrôle aux frontières, notamment par l'établissement et le maintien de voies de communication directes.

Article 12
Sécurité et contrôle des documents

Chaque État Partie prend les mesures nécessaires, selon les moyens disponibles :

a) Pour faire en sorte que les documents de voyage ou d'identité qu'il délivre soient d'une qualité telle qu'on ne puisse facilement en faire un usage impropre et les falsifier ou les modifier, les reproduire ou les délivrer illicitement; et

b) Pour assurer l'intégrité et la sécurité des documents de voyage ou d'identité délivrés par lui ou en son nom et pour empêcher qu'ils ne soient créés, délivrés et utilisés illicitement.

*Article 13**Légitimité et validité des documents*

À la demande d'un autre État Partie, un État Partie vérifie, conformément à son droit interne et dans un délai raisonnable, la légitimité et la validité des documents de voyage ou d'identité délivrés ou censés avoir été délivrés en son nom et dont on soupçonne qu'ils sont utilisés pour la traite des personnes.

IV. Dispositions finales*Article 14**Clause de sauvegarde*

1. Aucune disposition du présent Protocole n'a d'incidences sur les droits, obligations et responsabilités des États et des particuliers en vertu du droit international, y compris du droit international humanitaire et du droit international relatif aux droits de l'homme et en particulier, lorsqu'ils s'appliquent, de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés ainsi que du principe de non-refoulement qui y est énoncé.

2. Les mesures énoncées dans le présent Protocole sont interprétées et appliquées d'une façon telle que les personnes ne font pas l'objet d'une discrimination au motif qu'elles sont victimes d'une traite. L'interprétation et l'application de ces mesures sont conformes aux principes de non-discrimination internationalement reconnus.

*Article 15**Règlement des différends*

1. Les États Parties s'efforcent de régler les différends concernant l'interprétation ou l'application du présent Protocole par voie de négociation.

2. Tout différend entre deux États Parties ou plus concernant l'interprétation ou l'application du présent Protocole qui ne peut être réglé par voie de négociation dans un délai raisonnable est, à la demande de l'un de ces États Parties, soumis à l'arbitrage. Si, dans un délai de six mois à compter de la date de la demande d'arbitrage, les États Parties ne peuvent s'entendre sur l'organisation de l'arbitrage, l'un quelconque d'entre eux peut soumettre le différend à la Cour internationale de Justice en adressant une requête conformément au Statut de la Cour.

3. Chaque État Partie peut, au moment de la signature, de la ratification, de l'acceptation ou de l'approbation du présent Protocole ou de l'adhésion à celui-ci, déclarer qu'il ne se considère pas lié par le paragraphe 2 du présent article. Les autres États Parties ne sont pas liés par le paragraphe 2 du présent article envers tout État Partie ayant émis une telle réserve.

4. Tout État Partie qui a émis une réserve en vertu du paragraphe 3 du présent article peut la retirer à tout moment en adressant une notification au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

*Article 16**Signature, ratification, acceptation, approbation et adhésion*

1. Le présent Protocole sera ouvert à la signature de tous les États du 12 au 15 décembre 2000 à Palerme (Italie) et, par la suite, au Siège de l'Organisation des Nations Unies, à New York, jusqu'au 12 décembre 2002.

2. Le présent Protocole est également ouvert à la signature des organisations régionales d'intégration économique à la condition qu'au moins un État membre d'une telle organisation ait signé le présent Protocole conformément au paragraphe 1 du présent article.

3. Le présent Protocole est soumis à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. Une organisation régionale d'intégration économique peut déposer ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation si au moins un de ses États membres l'a fait. Dans cet instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation, cette organisation déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par le présent Protocole. Elle informe également le depositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.

4. Le présent Protocole est ouvert à l'adhésion de tout État ou de toute organisation régionale d'intégration économique dont au moins un État membre est Partie au présent Protocole. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. Au moment de son adhésion, une organisation régionale d'intégration économique déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par le présent Protocole. Elle informe également le depositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.

*Article 17**Entrée en vigueur*

1. Le présent Protocole entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour suivant la date de dépôt du quarantième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, étant entendu qu'il n'entrera pas en vigueur avant que la Convention n'entre elle-même en vigueur. Aux fins du présent paragraphe, aucun des instruments déposés par une organisation régionale d'intégration économique n'est considéré comme un instrument venant s'ajouter aux instruments déjà déposés par les États membres de cette organisation.

2. Pour chaque État ou organisation régionale d'intégration économique qui ratifiera, acceptera ou approuvera le présent Protocole ou y adhèrera après le dépôt du quarantième instrument pertinent, le présent Protocole entrera en vigueur le trentième jour suivant la date de dépôt de l'instrument pertinent par ledit État ou ladite organisation ou à la date à laquelle il entre en vigueur en application du paragraphe 1 du présent article, si celle-ci est postérieure.

Article 18
Amendement

1. À l'expiration d'un délai de cinq ans à compter de l'entrée en vigueur du présent Protocole, un État Partie au Protocole peut proposer un amendement et en déposer le texte auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. Ce dernier communique alors la proposition d'amendement aux États Parties et à la Conférence des Parties à la Convention en vue de l'examen de la proposition et de l'adoption d'une décision. Les États Parties au présent Protocole réunis en Conférence des Parties n'épargnent aucun effort pour parvenir à un consensus sur tout amendement. Si tous les efforts en ce sens ont été épuisés sans qu'un accord soit intervenu, il faudra, en dernier recours, pour que l'amendement soit adopté, un vote à la majorité des deux tiers des États Parties au présent Protocole présents à la Conférence des Parties et exprimant leur vote.

2. Les organisations régionales d'intégration économique disposent, pour exercer, en vertu du présent article, leur droit de vote dans les domaines qui relèvent de leur compétence, d'un nombre de voix égal au nombre de leurs États membres Parties au présent Protocole. Elles n'exercent pas leur droit de vote si leurs États membres exercent le leur, et inversement.

3. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 du présent article est soumis à ratification, acceptation ou approbation des États Parties.

4. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 du présent article entrera en vigueur pour un État Partie quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt par ledit État Partie auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies d'un instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation dudit amendement.

5. Un amendement entré en vigueur a force obligatoire à l'égard des États Parties qui ont exprimé leur consentement à être liés par lui. Les autres États Parties restent liés par les dispositions du présent Protocole et tous amendements antérieurs qu'ils ont ratifiés, acceptés ou approuvés.

Article 19
Dénonciation

1. Un État Partie peut dénoncer le présent Protocole par notification écrite adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies. Une telle dénonciation prend effet un an après la date de réception de la notification par le Secrétaire général.

2. Une organisation régionale d'intégration économique cesse d'être Partie au présent Protocole lorsque tous ses États membres l'ont dénoncé.

Article 20
Dépositaire et langues

1. Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies est le dépositaire du présent Protocole.

2. L'original du présent Protocole, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

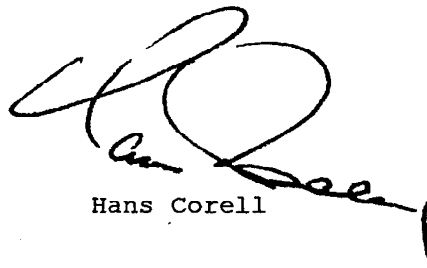
EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés, à ce dûment autorisés par leurs gouvernements respectifs, ont signé le présent Protocole.

I hereby certify that the foregoing text is a true copy of the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 November 2000, the original of which is deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Je certifie que le texte qui précède est une copie conforme du Protocole additionnel à la Convention des Nations Unies contre la criminalité transnationale organisée visant à prévenir, réprimer et punir la traite des personnes, en particulier des femmes et des enfants, adopté par l'Assemblée générale des Nations Unies le 15 novembre 2000, dont l'original se trouve déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

For the Secretary-General,
The Legal Counsel
(Under-Secretary-General
for Legal Affairs)

Pour le Secrétaire général,
Le Conseiller juridique
(Secrétaire général adjoint
aux affaires juridiques)

Hans Corell

United Nations, New York
27 November 2000

Organisation des Nations Unies
New York, le 27 novembre 2000

VERTALING

**Aanvullend Protocol inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel,
in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, bij het Verdrag van de Verenigde
Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad**

Preambule

De Staten die Partij zijn bij dit Protocol,

Verklarend dat een doeltreffend optreden dat ertoe strekt mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, te voorkomen en te bestrijden vanwege de landen van herkomst, doorvoer en bestemming een globale en internationale benadering vereist met onder meer maatregelen beogen om die handel te voorkomen, de smokkelaars te straffen en de slachtoffers ervan te beschermen, inzonderheid door de naleving van hun internationaal erkende fundamentele rechten;

Rekening houdend met het gegeven dat ondanks het bestaan van diverse internationale instrumenten die regels en praktische bepalingen bevatten teneinde de uitbuiting te voorkomen van personen, in het bijzonder van vrouwen en van kinderen, er geen enkel universeel instrument voorhanden is dat betrekking heeft op alle aspecten van mensenhandel;

Bekommerd door de vaststelling dat de personen die kwetsbaar zijn voor die handel bij gebrek aan een dergelijk instrument onvoldoende worden beschermd;

Herinnerend aan Resolutie 53/111 van 9 december 1999 van de Algemene Vergadering waarin de Vergadering heeft beslist een bijzonder intergouvernementeel comité op te richten waarvan de samenstelling niet is beperkt, dat ermee wordt belast een algemeen internationaal verdrag uit te werken tegen de transnationale georganiseerde misdaad en te onderzoeken of grond ertoe bestaat om inzonderheid een verdrag op te stellen ter bestrijding van vrouwenhandel en van kinderhandel;

Overtuigd dat de beslissing om aan het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad een internationaal instrument toe te voegen inzake de preventie, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, ertoe bijdraagt dat soort van criminaliteit te voorkomen en te bestrijden;

Zijn overeengekomen als volgt:

I. Algemene bepalingen

Artikel 1

Verhouding tot het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad

1. Dit Protocol is een aanvulling op het Verdrag van de Verenigde Naties tegen transnationale georganiseerde misdaad. Het wordt samen met het Verdrag uitgelegd.
2. De bepalingen van het Verdrag zijn mutatis mutandis van toepassing op dit Protocol, behoudens andersluidende bepaling in dit Protocol.
3. De feiten die overeenkomstig artikel 5 van dit Protocol strafbaar zijn gesteld, worden beschouwd als feiten die overeenkomstig het Verdrag strafbaar zijn gesteld.

Artikel 2

Onderwerp

Dit Protocol beoogt:

- a) de voorkoming en de bestrijding van mensenhandel, waarbij bijzondere aandacht wordt geschonken aan vrouwenhandel en kinderhandel;
- b) de bescherming van en de bijstand aan de slachtoffers van die vorm van mensenhandel, waarbij hun fundamentele rechten ten volle in acht worden genomen;
- c) de bevordering van de samenwerking tussen de Staten die Partij zijn teneinde die doelstellingen te bereiken.

Artikel 3

Terminologie

Voor de toepassing van dit Protocol wordt verstaan onder:

- a) “mensenhandel” de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting en de daaropvolgende opneming van een persoon, door de dreiging met of het gebruik van geweld of van andere vormen van dwang, door ontvoering, fraude, misleiding, misbruik van machtspositie of een situatie van kwetsbaarheid, of wanneer betalingen worden gedaan of beloningen worden gegeven of ontvangen om de instemming te verkrijgen van een persoon die controle uitoefent over een andere persoon met het oog op uitbuiting. De uitbuiting bestaat ten minste uit de

uitbuiting van de prostitutie van anderen of uit andere vormen van seksuele uitbuiting, gedwongen arbeid of diensten, slavernij of soortgelijke methoden, dienstbaarheid of orgaanextirpatie;

- b) de instemming van het slachtoffer van mensenhandel met voorgenomen uitbuiting zoals omschreven in lid a) van dit artikel, doet niet terzake indien enig in lid a) van dit artikel bedoelde middelen is aangewend;
- c) de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting en de opnemng van een kind met het oog op uitbuiting worden beschouwd als “mensenhandel”, zelfs indien de in lid a) van dit artikel bedoelde middelen niet zijn aangewend;
- d) de term “kind” heeft betrekking op elke persoon die de volle leeftijd van achttien jaar niet heeft bereikt.

Artikel 4

Toepassingsgebied

Behoudens andersluidende bepaling is dit Protocol van toepassing op de voorkoming van, op onderzoeken naar en op de vervolging van feiten die overeenkomstig artikel 5 ervan strafbaar zijn gesteld ingeval deze delicten van transnationale aard zijn en een georganiseerde criminele groep erbij is betrokken, alsmede op de bescherming van de slachtoffers van die delicten.

Artikel 5

Tenlastelegging

- 1. Iedere Staat die Partij is, neemt de maatregelen van wetgevende aard en andere maatregelen die noodzakelijk zijn opdat de daden bedoeld in artikel 3 van dit Protocol, ingeval zij opzettelijk zijn gepleegd, als delicten worden beschouwd.
- 2. Iedere Staat die Partij is, neemt tevens de maatregelen van wetgevende aard en andere maatregelen die noodzakelijk zijn opdat als een delict wordt beschouwd:
 - a) de poging om een feit te plegen dat overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel, strafbaar is gesteld, onder voorbehoud van de fundamentele begrippen van zijn rechtsstelsel;
 - b) het gegeven medeplichtig te zijn aan een feit dat overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel strafbaar is gesteld; en
 - c) het plegen te organiseren van een feit dat overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel strafbaar is gesteld, dan wel aan andere personen onderrichtingen te geven opdat zij dat delict plegen.

II. Bescherming van de slachtoffers van mensenhandel

Artikel 6

Bijstand aan en bescherming van de slachtoffers van mensenhandel

1. Voorzover zulks nodig is en het nationaal recht die mogelijkheid biedt, beschermt iedere Staat die Partij is de persoonlijke levenssfeer en de identiteit van de slachtoffers van mensenhandel, inzonderheid door de beslissing rechtsplegingen in verband met mensenhandel met gesloten deuren te laten plaatsvinden.
2. Iedere Staat die Partij is, streeft ernaar in zijn gerechtelijk of bestuurlijk stelsel te voorzien in maatregelen zodat aan de slachtoffers van mensenhandel, voorzover zulks nodig is:
 - a) informatie kan worden verstrekt met betrekking tot de geldende rechtsplegingen en bestuurlijke procedures;
 - b) bijstand kan worden verleend zodat zij hun mening en hun bezorgdheid te kennen kunnen geven en daarmee rekening wordt gehouden in de gepaste stadia van strafrechtspleging tegen de daders van de delicten, zulks op een wijze die geen afbreuk doet aan de rechten van de verdediging.
3. Iedere Staat die Partij is, streeft ernaar maatregelen te nemen die het lichamelijk, psychologisch en sociaal herstel beogen van de slachtoffers van mensenhandel, zulks, voorzover zulks nodig is, in samenwerking met de niet-gouvernementele organisaties, met andere bevoegde organisaties en met andere componenten van de civiele maatschappij teneinde in het bijzonder te zorgen voor:
 - a) passende huisvesting;
 - b) raadgevingen en informatie, inzonderheid met betrekking tot de rechten die hen krachtens de wet worden toegekend, in een taal die zij kunnen begrijpen;
 - c) medische, psychologische en materiële bijstand; en
 - d) mogelijkheden inzake tewerkstelling, onderwijs en opleiding.
4. Iedere Staat die Partij is, houdt in het kader van de toepassing van de bepalingen van dit artikel rekening met de leeftijd, het geslacht en de specifieke noden van de slachtoffers van mensenhandel, in het bijzonder met de specifieke noden van de kinderen, inzonderheid behoorlijke huisvesting en zorgen, alsook behoorlijk onderwijs.
5. Iedere Staat die Partij is, streeft ernaar de lichamelijke veiligheid te verzekeren van de slachtoffers van mensenhandel zolang zij zich op zijn grondgebied bevinden.
6. Iedere Staat die Partij is, vergewist zich van het bestaan in zijn rechtstelsel van maatregelen die aan de slachtoffers van mensenhandel de mogelijkheid bieden het herstel van de geleden schade te verkrijgen.

*Artikel 7**Statuut van de slachtoffers van mensenhandel in de Staten van opvang*

1. Ieder Staat die Partij is, neemt niet enkel de maatregelen overeenkomstig artikel 6 van dit Protocol, maar bovendien de passende maatregelen van wetgevende aard en andere maatregelen te nemen die de slachtoffers van mensenhandel de mogelijkheid bieden om voorzover zulks nodig is voorlopig of permanent op zijn grondgebied te blijven.
2. Iedere Staat die Partij is, houdt op het tijdstip van de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1 van dit artikel, naar behoren rekening met de humanitaire en persoonlijke omstandigheden.

*Artikel 8**Repatriëring van de slachtoffers van mensenhandel*

1. De Staat die Partij is waarvan een slachtoffer van mensenhandel onderdaan is of waarin het slachtoffer het recht had permanent te verblijven op het tijdstip van toegang tot het grondgebied van de Staat van opvang die Partij is, vereenvoudigt en aanvaardt zonder onverantwoorde of onredelijke vertraging de terugkeer van betrokken persoon, waarbij op passende wijze rekening wordt gehouden met de veiligheid van die persoon.
2. Als een Staat die Partij is een slachtoffer van mensenhandel terugstuurt naar een Staat die Partij is waarvan die persoon onderdaan is of waarin het slachtoffer het recht had permanent te verblijven op het tijdstip van toegang tot het grondgebied van de Staat van opvang die Partij is, wordt de terugkeer, die bij voorkeur vrijwillig geschiedt, gewaarborgd en wordt op passende wijze rekening gehouden met de veiligheid van die persoon, alsmede met de stand van enige rechtspleging in verband met het gegeven dat die persoon slachtoffer is van mensenhandel.
3. Op verzoek van een Staat van opvang die Partij is, gaat de aangezochte Staat die Partij is, zonder onverantwoorde of onredelijke vertraging na of een slachtoffer van mensenhandel een van zijn onderdanen is of het recht had permanent op zijn grondgebied te verblijven op het tijdstip van toegang tot het grondgebied van de Staat van opvang die Partij is.
4. Teneinde de terugkeer te vergemakkelijken van een slachtoffer van mensenhandel dat niet in het bezit is van de vereiste documenten, aanvaardt de Staat die Partij is waarvan die persoon onderdaan is of waarin het slachtoffer het recht had permanent te verblijven op het tijdstip van toegang tot het grondgebied van de Staat van opvang die Partij is, op verzoek van de Staat van opvang die Partij is, de reisdocumenten of de machtiging die is vereist opdat de persoon zich naar zijn grondgebied kan begeven en aldaar opnieuw wordt toegelaten.
5. Dit artikel wordt verstaan onverminderd enig recht verleend aan de slachtoffers van mensenhandel krachtens enige wet van de Staat van opvang die Partij is.

6. Dit artikel wordt verstaan onverminderd enige toepasselijke bilaterale of multilaterale overeenkomst of regeling waarin de terugkeer van de slachtoffers van mensenhandel volledig of gedeeltelijk wordt geregeld.

III. Voorkoming, samenwerking en andere maatregelen

Artikel 9

Voorkoming van mensenhandel

1. De Staten die Partij zijn, werken beleidslijnen, programma's en andere globale maatregelen uit teneinde:
 - a) mensenhandel te voorkomen en te bestrijden; en
 - b) de slachtoffers van mensenhandel, in het bijzonder van vrouwenhandel en van kinderhandel te beschermen tegen nieuwe victimisatie.
2. De Staten die Partij zijn, streven ernaar maatregelen te nemen zoals onderzoek, voorlichtingscampagnes en campagnes in de media, alsmede sociale en economische initiatieven die ertoe strekken mensenhandel te voorkomen en te bestrijden.
3. De beleidslijnen, de programma's en andere maatregelen uitgewerkt overeenkomstig dit artikel bevatten, voorzover zulks nodig is, samenwerking met de niet-gouvernementele organisaties, met andere bevoegde organisaties en met andere componenten van de civiele maatschappij.
4. De Staten die Partij zijn, nemen of versterken maatregelen, inzonderheid door middel van bilaterale of multilaterale samenwerking, teneinde een einde te maken aan de factoren die ertoe leiden dat personen, in het bijzonder vrouwen en kinderen, kwetsbaar zijn voor mensenhandel, te weten armoede, onderontwikkeling en ongelijke kansen.
5. De Staten die Partij zijn, nemen of versterken maatregelen van wetgevende aard en andere maatregelen, te weten maatregelen van opvoedende, sociale of culturele aard, inzonderheid door middel van bilaterale en multilaterale samenwerking, teneinde de vraag te ontmoedigen die alle vormen van uitbuiting van personen, in het bijzonder van vrouwen en van kinderen in de hand werkt waaruit mensenhandel volgt.

Artikel 10

Uitwisseling van gegevens en van opleiding

1. De diensten voor opsporing, bestrafing en immigratie en andere bevoegde diensten van de Staten die Partij zijn werken onderling samen, voorzover zulks nodig is en wisselen overeenkomstig het nationaal recht van deze Staten de gegevens uit die de mogelijkheid bieden te bepalen:

- a) of personen die een internationale grens overschrijden of pogen te overschrijden met reisdocumenten die toebehoren aan andere personen of zonder reisdocumenten, daders of slachtoffers zijn van mensenhandel;
 - b) de soorten van reisdocumenten die personen gebruikten of poogden te gebruiken om een internationale grens te overschrijden met het oog op mensenhandel; en
 - c) de middelen en methoden die de georganiseerde criminele groepen aanwenden voor de mensenhandel, daaronder begrepen de werving en het vervoer van de slachtoffers, de routes en de banden tussen de personen en de groepen die in mensen handelen, alsmede de maatregelen door middel waarvan zij kunnen worden ontdekt.
2. De Staten die Partij zijn, verzekeren of versterken de opleiding van de ambtenaren van de diensten voor opsporing, bestrafing en immigratie en van andere diensten bevoegd inzake de voorkoming van mensenhandel. In het kader van die opleiding zou de nadruk moeten worden gelegd op de methoden aangewend om die handel te voorkomen, de mensenhandelaars voor de rechtbank te brengen en de rechten van de slachtoffers te doen naleven, inzonderheid laatstgenoemden tegen de handelaars te beschermen. In de opleiding moet tevens rekening worden gehouden met de vereiste om de rechten van de menselijke persoon en de specifieke problemen van vrouwen en van kinderen in aanmerking te nemen en moet de samenwerking met de niet-gouvernementele organisaties, met andere bevoegde organisaties en met andere componenten van de civiele maatschappij worden bevorderd.
 3. Een Staat die Partij is die gegevens ontvangt, voegt zich naar alle verzoeken van de Staat die Partij is en de gegevens heeft bezorgd met betrekking tot de beperkingen inzake de aanwending ervan.

Artikel 11

Maatregelen aan de grenzen

1. Onverminderd de internationale verplichtingen met betrekking tot het vrij verkeer van personen, versterken de Staten die Partij zijn voorzover mogelijk is de controles aan de grenzen die vereist zijn om mensenhandel te voorkomen en op te sporen.
2. Iedere Staat die Partij is neemt de maatregelen van wetgevende aard en andere passende maatregelen om voorzover mogelijk is te voorkomen dat vervoermiddelen uitgebaat door commerciële vervoerders worden aangewend voor het plegen van de feiten die overeenkomstig artikel 5 van dit Protocol strafbaar zijn gesteld.
3. Voorzover zulks nodig is en onverminderd de geldende internationale verdragen, bestaan deze maatregelen inzonderheid erin aan de commerciële vervoerder, daaronder begrepen ieder vervoerbedrijf en enige eigenaar of uitbater van enig vervoermiddel, de verplichtingen op te leggen te controleren of alle passagiers in het bezit zijn van de reisdocumenten vereist voor toegang tot de Staat van opvang.
4. Iedere Staat die Partij is, neemt de maatregelen die nodig zijn overeenkomstig het nationaal recht opdat niet-naleving van de verplichting bedoeld in paragraaf 3 van dit artikel wordt gestraft.

5. Iedere Staat die Partij is, streeft ernaar de maatregelen te nemen die overeenkomstig het nationaal recht de mogelijkheid bieden de toegang te weigeren aan personen die zijn betrokken bij het plegen van de feiten die overeenkomstig dit Protocol strafbaar zijn gesteld, dan wel hun visum nietig te verklaren.
6. Onverminderd artikel 27 van het Verdrag, versterken de Staten die Partij zijn de samenwerking tussen hun diensten belast met de controle aan de grenzen, inzonderheid door rechtstreekse communicatiemiddelen in te voeren en te handhaven.

Artikel 12

Veiligheid en controle van de documenten

Iedere Staat die Partij is neemt de maatregelen die noodzakelijk zijn naar gelang van de beschikbare middelen:

- a) opdat de reis- en identiteitsdocumenten die hij afgeeft van een zodanige kwaliteit zijn dat oneigenlijk gebruik, vervalsing, ongeoorloofde wijziging, vervaardiging en afgifte ervan worden bemoeilijkt;
- b) om de integriteit en de veiligheid te waarborgen van de reis- en identiteitsdocumenten die door hem of in zijn naam zijn afgegeven en te voorkomen dat zijn op ongeoorloofde wijze worden vervaardigd, afgegeven en aangewend.

Artikel 13

Legitimiteit en geldigheid van de documenten

Een Staat die Partij is, onderzoekt op verzoek van een andere Staat die Partij is, overeenkomstig zijn nationaal recht en binnen een redelijke termijn, de legitimiteit en de geldigheid van de reis- en identiteitsdocumenten die zijn afgegeven of worden geacht te zijn afgegeven in zijn naam en waarvan wordt vermoed dat zij zijn aangewend voor mensenhandel.

IV. Slotbepalingen

Artikel 14

Vrijwaringsclausule

1. Niets in dit Protocol doet afbreuk aan de rechten, verplichtingen en verantwoordelijkheid van de Staten en van de particulieren krachtens het internationaal recht, daaronder begrepen het internationaal humanitair recht en het internationaal recht met betrekking tot de rechten van de mens en in het bijzonder, ingeval zij van toepassing zijn, het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, alsmede van het beginsel van niet-terugdrijving dat daarin is gehuldigd.
2. De maatregelen bedoeld in dit Protocol worden op zodanige wijze uitgelegd en toegepast dat de personen niet worden gediscrimineerd omdat zij het slachtoffer zijn van mensenhandel. De uitlegging en de toepassing van deze maatregelen geschieden overeenkomstig de internationaal erkende beginselen van niet-discriminatie.

Artikel 15

Regeling van geschillen

1. De Staten die Partij streven ernaar de geschillen met betrekking tot de uitlegging of de toepassing van dit Protocol door middel van onderhandelingen te regelen.
2. Ieder geschil tussen twee of meer Staten die Partij zijn betreffende de uitlegging of de toepassing van dit Protocol dat binnen een redelijke termijn niet door onderhandelingen kan worden geregeld, wordt op verzoek van een van deze Partijen onderworpen aan arbitrage. Ingeval de Staten die Partij zijn binnen een termijn van zes maanden te rekenen van de datum waarop om arbitrage is verzocht, geen overeenstemming konden bereiken omtrent de arbitrageregeling, kan een van hen het geschil voorleggen aan het Internationaal Gerechtshof door middel van een verzoekschrift overeenkomstig het Statuut van het Hof.
3. Iedere Staat die Partij is, kan op het tijdstip van ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van dit Protocol of van toetreding tot dit Protocol verklaren dat hij zich niet gebonden acht door paragraaf 2 van dit artikel. De overige Staten die Partij zijn, zijn niet gebonden door paragraaf 2 van dit artikel ten aanzien van iedere Staat die Partij is en een dergelijk voorbehoud heeft gemaakt.
4. Iedere Staat die Partij is en een voorbehoud heeft gemaakt overeenkomstig paragraaf 3 van dit artikel, kan dat voorbehoud te allen tijde intrekken door middel van een kennisgeving aan de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties.

*Artikel 16**Ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring en toetreding*

1. Dit Protocol staat van 12 tot 15 december 2000 te Palermo (Italië) open voor ondertekening door alle Staten en daarna tot 12 december 2002 op de zetel van de Organisatie van de Verenigde Naties te New York.
2. Dit Protocol staat tevens open voor ondertekening door de regionale organisaties voor economische integratie op voorwaarde dat ten minste een lidstaat van een dergelijke organisatie dit Protocol heeft ondertekend overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel.
3. Dit Protocol kan worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden neergelegd bij de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties. Een regionale organisatie voor economische integratie kan haar akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring neerleggen op voorwaarde dat ten minste een van de lidstaten ervan zulks heeft gedaan. In deze akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring geeft die organisatie de reikwijdte aan van haar bevoegdheid ten aanzien van de aangelegenheden die bij dit Protocol worden geregeld. Die organisatie stelt de depositaris tevens op de hoogte van enige relevante wijziging met betrekking tot de reikwijdte van haar bevoegdheid.
4. Dit Protocol staat open voor toetreding door iedere Staat of door iedere regionale organisatie voor economische integratie waarvan ten minste een lidstaat Partij is bij dit Protocol. De akten van toetreding worden neergelegd bij de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties. Op het tijdstip van toetreding geeft de regionale organisatie voor economische integratie de reikwijdte aan van haar bevoegdheid ten aanzien van de aangelegenheden die bij dit Protocol worden geregeld. Zij stelt de depositaris tevens op de hoogte van enige relevante wijziging met betrekking tot de reikwijdte van haar bevoegdheid.

*Artikel 17**Inwerkingtreding*

1. Dit Protocol treedt in werking de negentigste dag nadat de veertigste akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding is neergelegd, met dien verstande dat het niet in werking treedt voor de inwerkingtreding van het Verdrag. Met het oog op de toepassing van deze paragraaf worden de akten neergelegd door een regionale organisatie voor economische integratie niet beschouwd als een instrument dat wordt toegevoegd aan de akten die reeds zijn neergelegd door de lidstaten van die organisatie.
2. Ten aanzien van iedere Staat of regionale organisatie voor economische ontwikkeling die dit Protocol bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt of ertoe toetreedt nadat de veertigste relevante akte is neergelegd, treedt het Protocol in werking de dertigste dag

na de datum van de neerlegging van de relevante akte door die Staat of die organisatie of op de datum waarop het in werking treedt overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel, indien die datum later valt.

Artikel 18

Wijziging

1. Na het verstrijken van een termijn van vijf jaar te rekenen van de inwerkingtreding van dit Protocol kan een Staat die Partij is een voorstel tot wijziging doen en de tekst ervan neerleggen bij de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties, die het voorstel van wijziging doet toekomen aan de andere Staten die Partij zijn en aan de Conferentie van Partijen bij het Verdrag teneinde het voorstel te onderzoeken en een beslissing te nemen. De Staten die Partij zijn bij het Protocol in vergadering bijeen in de Conferentie van de Partijen streven ernaar over iedere wijziging een consensus te bereiken. Indien alle inspanningen terzake falen zonder dat overeenstemming is bereikt, kan het voorstel alleen nog worden aanvaard met een meerderheid van twee derde van de Staten die Partij zijn bij het Protocol, die aanwezig zijn op de Conferentie van de Partijen die hun stem uitbrengen.
2. De regionale organisaties voor economische integratie beschikken teneinde overeenkomstig dit artikel hun stemrecht uit te oefenen met betrekking tot de aangelegenheden welke tot hun bevoegdheid behoren, over een aantal stemmen dat overeenstemt met het aantal van hun lidstaten dat Partij is van dit Protocol. Zij maken geen gebruik van hun stemrecht als hun lidstaten zulks wel doen, en omgekeerd.
3. Een wijziging goedgekeurd overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel moet door de Staten die Partij zijn, worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd.
4. Een wijziging goedgekeurd overeenkomstig paragraaf 1 van dit artikel treedt ten aanzien van een Staat die Partij is in werking de negentigste dag nadat die Staat die Partij is bij de secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties een akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van die wijziging heeft neergelegd.
5. Een wijziging die in werking is getreden, heeft bindende kracht ten aanzien van de Staten die Partij zijn en die ermee hebben ingestemd te worden gebonden door die wijziging. De andere Staten die Partij zijn blijven gebonden door de bepalingen van dit Protocol en door alle voorgaande wijzigingen die zij hebben bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd.

Artikel 19

Opzegging

1. Een Staat die Partij is kan dit Protocol opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving gericht aan de secretaris-generaal van de Organisatie van de

Verenigde Naties. Die opzegging wordt van kracht een jaar na de datum waarop de secretaris-generaal de kennisgeving ontvangt.

2. Een regionale organisatie voor economische integratie houdt op Partij te zijn bij dit Protocol als alle lidstaten het Protocol hebben opgezegd.

Artikel 20

Depositaris en talen

1. De secretaris-generaal van de Organisatie van de Verenigde Naties is de depositaris van dit Verdrag.
2. Het oorspronkelijk exemplaar van dit Protocol, waarvan de Engelse, Arabische, Chinese, Spaanse en Russische tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt neergelegd bij de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd door hun onderscheiden regeringen, dit Protocol hebben ondertekend.